

РЕШЕНИЕ

№ 292

гр. Смолян, 27.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СМОЛЯН, ВТОРИ ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Н. Кокудева

Членове: Петранка Р. Прахова
Зоя Ст. Шопова

при участието на секретаря Мара Ат. Кермедчиева
като разгледа докладваното от Петранка Р. Прахова Въззивно гражданско дело № 20235400500419 по описа за 2023 година

Производството е по реда на чл. 250 - 273 от ГПК.

С Решение № 89/27.07.2023 г. по гр. д. № 159/2022 г. Девински районен съд е приел за установено по отношение на Агенция „Пътна инфраструктура“ гр. София, че същата дължи на „Дженерали застраховане“ АД сумата от 1 546, 20 лева – главница по заплатено от ищеца застрахователно обезщетение по преписка за щета *** за застрахован при ищеца по Договор за застраховка „Каско“ *** от 06.04.2020 г. лек автомобил „Ягуар“ модел „Е Пейс“ с рег. № ***, собственост на „Мото-Пфое Лизинг“ ЕООД, имуществени вреди в резултат на реализирано на 22.01.2021 г. застрахователно събитие, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 15.03.2022 г. до окончателното ѝ изплащане, както и сумата от 52, 83 лева – лихва върху главницата за периода от 30.04.2021 г. до 30.08.2021 г., за които вземания има издадена Заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 от ГПК с № 10882/09.09.2021 г. по ч. гр. д. № 50347/21 г. на СРС; ответникът е осъден да заплати сумата в общ размер на 1 406, 80 лева – разноски в заповедното производство и исково производство съразмерно с уважената част от исковете.

Това решение се обжалва пред С. окръжен съд от ответникът Агенция „Пътна инфраструктура“, чрез пълномощник главен юрисконсулт С.М., с оплаквания, които се свеждат до такива за недопустимост и за незаконосъобразност, като се твърди, че първоинстанционното решение е неправилно и постановено в противоречие с материалния и процесуален

закон и фактите по делото.

Излагат се доводи във въззивната жалба, че съдът не е обсъдил направеното с отговора на исковата молба възражение за недопустимост на исковата претенция, тъй като АПИ не е пасивно легитимирана да отговаря по предявения иск. Твърди се, че съдът не е обсъдил и възражението за евентуално съпричиняване от страна на водача на процесното МПС поради несъобразяване с пътните условия.

Сочи се в жалбата, че АПИ не е притежател на материални права, засегнати от правния спор, тъй като АПИ не е собственик на процесния участък от път III-86 при км57+100 – собственик е „НЕК“ ЕАД, като се прави позоваване на Разрешение за ползване от 2012 г. и се твърди, че до настоящия момент процесния участък от път III-86 не е прехвърлен от „НЕК“ ЕАД на АПИ гр. София.

Твърди се в жалбата, че преценени в съвкупност, писмените и гласни доказателства по делото – авто-техническа експертиза и свидетелските показания, не установяват по категоричен начин механизма на причиняването на вредата; не се установява наличието на всички елементи от фактическия състав, пораждащи съдебно предявеното материално право на вземане на ищеца.

Излагат се доводи, че заключението на съдебно-техническата и оценителна експертиза не дава отговор на поставените въпроси, а дава единствено предположения, като повтаря твърденията в исковата молба и приложенияте към нея писмени доказателства. Соци се, че вещото лице не е правило оглед на увреденото МПС, нито оглед на местопроизшествието, при което положение няма как да установи механизма на ПТП и наличието на причинно-следствена връзка между движението на автомобила и нанесените щети. Твърди се, че всички обстоятелства около възникването на ПТП се основават на твърденията на водача на увреденото МПС, който е заинтересовано лице съгласно чл. 172 от ГПК. Твърди се, че уврежданията на МПС, които ищецът претендира, могат да се дължат на сочената от него причина, но могат да се дължат и на друг фактор, което съмнение не е елиминирано с осъществено от ищеца доказване, поради което съдът е следвало да приложи неблагоприятните последици от неизпълнение на доказателствената тежест.

Твърди се в жалбата, че не се доказва по категоричен начин, че Агенция „Пътна инфраструктура“ – София, чрез специализирано звено Областно пътно управление – Смолян, по някакъв начин е допринесла за възникването на сочената вреда, нито нейни длъжностни лица имат вина за настъпването на ПТП; ако такова действително има, то е само и единствено по вина на водача, тъй като не е спазил задълженията си по чл. 20 от ЗДвП да се движи с безопасна скорост и да е в състояние да спре пред всяко предвидимо препятствие.

С въззивната жалба се прави искане да бъде отменено

обжалваното решение и вместо това да се постанови отхвърляне на исковата претенция; претендират се разноси по делото.

В срок е депозиран писмен отговор на въззивната жалба от ищецът „Дженерали застраховане“ АД, чрез адв. Д.Х., с който се оспорва жалбатаа.

В отговора се изразява становище, че ответникът не е доказал по основание възраженията и оспорванията си, поради което и доводите в жалбата са изцяло неоснователни и необосновани. Застъпва се становище, първоинстанционното решение е законосъобразно, правилно и добре е мотивирано, съобразено с действащите материални норми и процесуални правила, както и с доказателствата по делото.

В отговора се излагат доводи, за недоказаност на възражението на Агенция „Пътна инфраструктура“ досежно собствеността на процесния пътен участък. Твърди се, че представените в тази връзка доказателства не установяват истинността на това твърдение – разрешението е издадено с оглед ползването на строеж; правото на ползване съставлява само една част от правото на собственост и учредяването му не води до прехвърляне на правото на собственост; в случая собственик на процесния пътен участък е именно АПИ с оглед разпоредбата на чл. 19 ал. 1 т. 1 от ЗП. Прави се позоваване на разпоредбата на чл. 30 от ЗП, с оглед която именно ответната страна има установено задължение за поддържането на републиканските пътища в изправност, което задължение в случая не е изпълнено и което неизпълнение е основната и единствена причина за настъпване на застрахователното събитие.

По-нататък в отговора се прави позоваване на даденото в т. 3 от ППВС № 4/30.10.1975 г. разрешение, че собственикът на вещта отговаря по чл. 45 от ЗЗД, съответно по чл. 49 от ЗЗД при възможност за обезопасяване на вещта. Сочи се, че е последователна практиката, че е нужно да е налице увреждане по повод на работа; не е необходимо дори и персоналният причинител на увреждането да е известен. Прави се позоваване и на Постановление № 9/28.12.1966 г. по гр. д. № 8/1966 г. на Пленума на ВС, според което вредите се считат причинени при изпълнение на възложената работа не само когато са резултат на действие, но и когато настъпят в резултат на бездействие на лицето, на което е възложена работата; бездействието е основание за отговорност за увреждане, когато то се изразява в неизпълнение на задължения, които произтичат от закона, от техническите или други правила и от характера на възложената работа. Твърди се, че в процесния казус именно поради бездействието на АПИ са получени уврежданията на процесния автомобил и агенцията е пряко отговорна, доколкото същата не е доказала по делото възлагане на подобна функция на договорно основание или по друг начин на трети, различен от спорещите страни субект.

По повод оспорване на механизма на настъпване на

произшествието в отговора се излагат доводи, че ответната страна не представя нито едно доказателство и не ангажира нито едно доказателствено средство в процеса в подкрепа на това оспорване.

С отговора се прави искане да бъде потвърдено първоинстанционното решение в обжалваната част; претендират се разноски за адвокатско възнаграждение.

В съдебно заседание жалбоподателят не изпраща представител.

Въззиваемият не изпраща представител в съдебно заседание. От пълномощникът му адв. Д.Х. е постъпило писмено становище, с което оспорва въззивната жалба.

С. окръжен съд намира въззивната жалба за процесуално допустима като депозирана в законно установения срок от надлежна страна, ДТ е внесена, а по същество съобрази следното:

Причиняването на вредите на лек автомобил „Ягуар“ модел „Е Пейс“ с рег. № *** е констатирано с Протокол за ПТП № 1576491 от 21.02.2021 г., в който е посочено, че при движение на автомобила по третокласен път 866 - 57-ми км. падат камъни от ската в дясно и удрят автомобила.

Ответникът по иска не е ангажирал доказателства, с които да опровергае констатациите в този протокол за ПТП, поради което са голословни възраженията в жалбата за неустановеност на механизма на ПТП.

Голословни са и твърденията в жалбата за неустановеност на причините за ПТП и за съпричиняване на вредоносния резултат от водача на автомобила. Доказателства в подкрепа на това възражение ответникът не е ангажирал. От друга страна, с посочения протокол за ПТП се установява не само механизма за ПТП, но и причините за възникване на ПТП. В този протокол за ПТП не са посочени за констатирани каквито и да е нарушения на правилата за безопасно движение от страна на водача на автомобила. Също така свид. В.К. – младши инспектор в РУ на МВР – Девин, с показанията си установява, че на място на произшествието с колегата си К. са констатирали, че при движение на автомобила падат няколко камъка от ската и се удрят в автомобила, като при пристигане на място единият от камъните бил на предната броня, а другия камък бил под автомобила, при което автомобила не можел да продължи движението си, имало повреда. Свидетелят установява, че водачът на автомобила е изпробван за употреба на алкохол и пробата била отрицателна.

На следващо място, от заключението на авто-техническата експертиза, което не е оспорено от страните по делото и което следва да се кредитира като компетентно и обективно изготвено, се установява механизма на ПТП – движейки се по път III-866, в района на км 57+100, автомобилът, управляван от М.Т., преминава през необезопасено и необозначено препятствия на пътното платно – паднали камъни от скала в дясно. Експертизата дава заключение, че от техническа гледна точка механизмът на настъпване на процесното ПТП и имуществените вреди, нанесени на

застрахования лек автомобил са в причинно-следствена връзка.

Авто-техническата експертиза установява какви увреждания са нанесени на автомобила – причинените щети по лек автомобил „Ягуар“ възлизат на сумата от 1 546, 20 лева. Предвид изминалия период от време от ПТП-то до изготвяне на експертизата не би могло вещото лице да извърши оглед на повредите по автомобила преди същия да бъде ремонтиран, но и не се установява по възражението на ответника преди ПТП-то по автомобила да е имало повреди, които да се включени като нанесени от ПТП. Отделно от това, експертизата дава заключение, че от техническа гледна точка механизмът на настъпване на процесното ПТП и повредите, нанесени на автомобила, са в причинно-следствена връзка, а в съдебно заседание вещото лице пояснява, че не е възможно по друг механизъм да настъпят именно тези щети. Тези констатации на експертизата не са оспорени своевременно от ответника и съответно не са ангажирани каквито и да е доказателства за тяхното опровергаване.

Показанията на свид. М.Т. следва да се преценят по реда на чл. 172 от ГПК, като в случая не са налице ангажирани от ответника доказателства, които да компрометират тези показания, поради което и предвид съответствието им с другите доказателства по делото съдът следва да ги кредитира като обективни. От показанията на свид. Т. се установява, че при движение по пътя за гр. Кричим камък паднал върху колата, който нямало как да се избегне и предвид движение на друг автомобил в насрещната лента. Свидетелката установява, че една част от камъка се заклещила долу на бронята, а друга попаднала под автомобила. Свидетелката сочи, че обозначителна табела за опасност от падащи камъни не е имало, а има редовно падащи по този участък.

Предвид гореизложеното настоящата инстанция споделя изводите на районния съд за наличието на предпоставките на чл. 45 и чл. 49 от ЗЗД и за основания за ангажиране отговорността на ответника, като настоящата инстанция на основание чл. 272 от ГК препраща и към мотивите на районния съд.

Основното възражение на ответната страна е, че Агенция „Пътна инфраструктура“ не е притежател на материални права, засегнати от правния спор; АПИ не е собственик на процесния участък от път III-866 при км.57+100. Твърди се, че собственик на участъка от път III-866 след км50+540 до км 66+866 е „НЕК“ ЕАД, в която връзка към отговора на исковата молба се представя Разрешение за ползване от 09.11.2012 г.

Разрешение за ползване от 09.11.2012 г. е издадено от ДНСК на основание чл. 222 ал. 1 т. 8 и чл. 177 ал. 2 от ЗУТ - касае въвеждане в експлоатация на завършен строеж. Обстоятелството, че „НЕК“ ЕАД е извършило строителството на процесния участък, не елиминира разпоредбата на чл. 30 ал. 1 от Закона за пътищата. Според тази разпоредба Агенция „Пътна инфраструктура“ осъществява дейностите по изграждането, ремонта и

поддържането на републиканските пътища. Безспорно, път III-866 е част от републиканската пътна мрежа, поради което и предвид разпоредбата на чл. 19 ал. 1 от ЗП неговото управление се извършва от АПИ. Независимо, че строежът е изпълнен от „НЕК“ ЕАД, поддържането на този път предвид разпоредбата на чл. 30 ал. 1 от ЗТ е задължение на Агенция „Пътна инфраструктура“. Изграждането на пътния участък от „НЕК“ ЕАД не го прави собственик; касае за част от републиканската пътна мрежа, т.е. изключителна държавна собственост, чието управление и поддържане предвид посочените разпоредби е задължение на Агенция „Пътна инфраструктура“. И поради това именно няма основание да отпадне отговорността на Агенция „Пътна инфраструктура“ под предлог, че „НЕК“ ЕАД не било осъществено безвъзмездното прехвърляне на строежа от „НЕК“ АД на Агенция „пътна инфраструктура“. Освен това, с разрешението за ползване Агенция „пътна инфраструктура“ е задължена да изпълни допълнителни обезопасителни мероприятия по нов проект на участъци от пътя, които крият геоложки рискове. Бездействието на АПИ и към настоящия момент води до значителни опасности на процесния пътен участък.

Предвид гореизложеното настоящата инстанция счита, че като законосъобразно и обосновано обжалваното решение следва да бъде потвърдено, а жалбоподателят следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия деловодните разноски за настоящата инстанция в размер на 551, 88 лева за адвокатско възнаграждение.

Водим от гореизложеното С. окръжен съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА РЕШЕНИЕ № 89/27.07.2023 г. по гр. д. № 159/2022 г. на Девински районен съд.

ОСЪЖДА Агенция „Пътна инфраструктура“, ЕИК 000695089, да

заплати на „Дженерали застраховане“ АД, ЕИК 030269049, деловодни разноси за въззивната инстанция в размер на 551, 88 лева за адвокатско възнаграждение..

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване предвид ограниченията на чл. 280 ал. 3 т. 1 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____